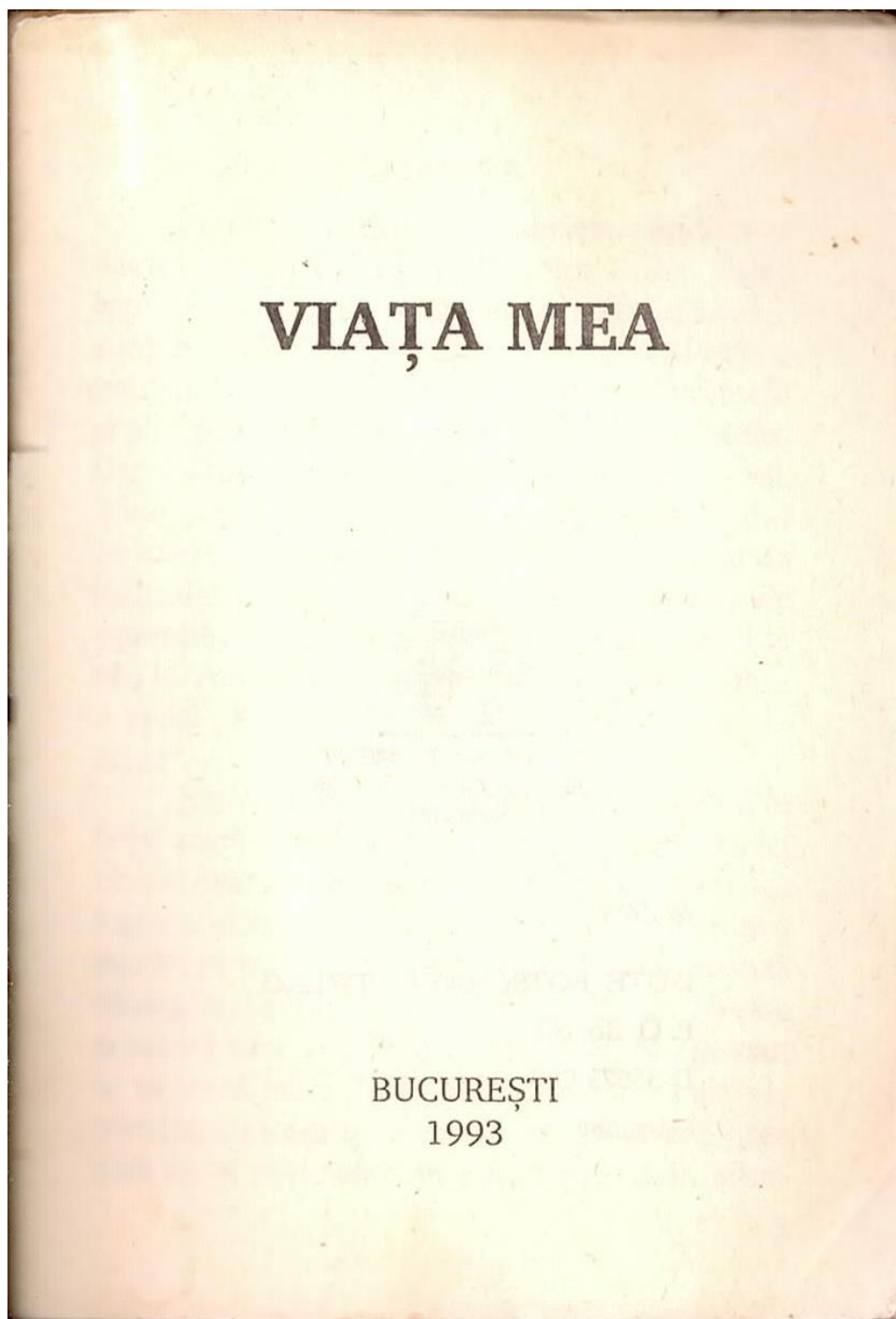

Operația

În timpul războiului american slujeam ca doctor militar în armata Statelor Unite. După lupta din Gettysburg zăceau în spitalul nostru sute de soldați răniți. Douăzeci dintre ei aveau neapărată nevoie să li se taie atât mâinile cât și picioarele. Printre cei din urmă era un tânăr, Carol Culson, care slujea numai de două luni. Fiind prea tânăr pentru instrucție, fusese dat ca toboșar. Când ajutorul meu împreună cu un infirmier au voit să-i dea cloroform înainte de operație, el s-a întors și n-a vrut cu nici un chip să-l ia. Auzind că aceasta e porunca doctorului, a spus: „Roagă-l atunci pe doctor să vină la mine”.

Am venit la patul lui și i-am vorbit cam în felul următor: „Tinere, pentru ce nu vrei să iei cloroform? Când te-am găsit pe câmpul de luptă erai așa de slab, încât nici nu credeam că merită să te mai ridic de pe loc! Văzându-te însă că deschizi ochii mari, m-am gândit că ai poate o mamă care se gândește la fiul ei. N-am vrut să te las să mori și de aceea te-am adus aici; ai pierdut însă așa de mult sânge, încât ești prea slab ca să poți suferi operația fără să fii adormit”. Atunci el mi-a luat mâna într-a lui și privindu-mă drept în față mi-a spus: „Domnule doctor, într-o duminică după-amiază, când eram în vârstă de 9 ani, mi-am dat inima Domnului Isus. De atunci mi-am pus toată încrederea în El și cu aceeași credință aștept și acum ajutorul Lui. El e puterea și sprijinul meu. El mă va ajuta când îmi veți tăia mâinile și picioarele”.

L-am întrebat apoi dacă îmi îngăduie să-i dau puțin rachiu. Iarăși m-a privit drept în față și mi-a spus: „Domnule doctor, aveam abia 5 ani când într-o zi, mama a îngenunchat lângă mine, mi-a înfășurat gâtul cu brațele și mi-a zis: „Carol, vreau să rog acum pe Domnul Isus să-ți ajute ca niciodată să nu guști vreo picătură de băutură spirtoasă. Tatăl tău a murit din pricina băuturii și zace în mormânt săpat de această patimă. Eu am jurat să te cresc cu ajutorul lui Dumnezeu în așa fel încât să poți înștiința pe tineri să se ferească de acest pahar amar”. Acum am 17 ani, dar n-am gustat niciodată vreo băutură mai tare decât cafeaua și ceaiul; și acum, când poate în curând voi sta în fața lui Dumnezeu, vrei să mă trimiți la El cu rachiul pe buze?”

Nu voi uita niciodată privirea pe care mi-a aruncat-o tânărul. Pe vremea aceea nu urmam încă pe Isus, dar m-am mirat de credincioșia acelui tânăr pentru Mântuitorul său. Iubirea și încrederea nestrămutată în El nu puteau să mă lase nepăsător. De aceea am făcut ceva împotriva obiceiului meu. L-am întrebat dacă dorește un credincios.

– O, da, domnule doctor! a fost răspunsul.

Credinciosul a venit. El îl cunoștea pe tânăr, pentru că îl văzuse deseori în adunările de rugăciune.

- Dragă Carol, atât de mâhnit sânt că te găsesc într-o stare atât de tristă.

-O, îmi este bine! a răspuns rănitul. Doctorul mi-a spus să mă adoarmă cu cloroform, dar eu n-am primit. Nici rachiul pe care mi l-a dat nu l-am luat. Pot, prin urmare, să plec cu sufletul liniștit dacă mă cheamă Mântuitorul meu.

- Nu vei muri, Carol, a spus credinciosul, dar n-aș putea face ceva pentru tine dacă Domnul te-ar chema la El? Ba da. Sub perna mea vei găsi o Biblie mică, împreună cu adresa mamei, a spus bolnavul. Trimite-i, te rog, cartea și scrie-i că, de când am părăsit țara, n-a trecut nici o zi, nici în timpul marșului, nici pe câmpul de luptă, nici în spital, în care să nu fi citit un capitol din Cuvântul lui Dumnezeu și să nu fi rugat pe Domnul ca să binecuvânteze pe scumpa mea mamă.

- Mai ai ceva pe inimă, dragul meu? a întrebat credinciosul.

- Da, scrie-i, te rog, profesorului școlii de duminică din Brooklin Sand Street, N.Y, că n-am uitat vorbele lui blânde, rugăciunile și sfaturile lui bune. Ele m-au însoțit în toate primejdiile luptei și acum, în ceasul morții mele, rog pe scumpul meu Mântuitor să binecuvânteze pe bătrânul meu învățător. Atât este tot ce te rog.

Apoi, îndreptându-se spre mine, mi-a spus: „Domnule doctor, acum sunt gata și îți făgăduiesc că nu voi scoate nici un geamăt, chiar dacă nu-mi vei da cloroform”.

Am încuviințat, dar nu îndrăzneam să fac operația. De aceea m-am dus în odaia învecinată, ca să mă întăresc cu o băutură. Nici cel mai mic zgomot n-am auzit când tăiam în carnea lui Carol Culson. Când am apucat însă în instrumentul ca sa-i desfac oasele, el și-a dus colțul pernei la gură și l-am auzit spunând „O Isuse, iubitul meu Isus, rămâi acum lângă mi ne”. Băiatul s-a ținut de cuvânt, n-a gemut.

Eu n-am putut dormi în noaptea aceea. Vedeam mereu înaintea mea ochii aceia blânzi și albaștri, iar în urechi îmi răsunau cuvintele: „Doamne Isuse, rămâi lângă mine”. La miezul nopții m-am sculat din pat ca să cercetez bolnavii, lucru pe care nu-l făcusem niciodată până acum fără să fi fost chemat anume, așa de mare îmi era dorința să mai văd încă odată pe acest tânăr. Infirmierul mi-a spus că 16 răniți au murit și au fost duși la morgă.

- Ce face Carol Culson? A murit și el? Au fost întrebările mele.

- Nu, domnule doctor, mi-a răspuns infirmierul, el doarme liniștit ca un copilăș.

M-am dus la patul lui. Una din îngrijitoare mi-a spus că pe la ora nouă seara, doi tineri creștini au mers prin spital ca să citească din Biblie bolnavilor și să le cante cântări creștinești. Când au ajuns la patul lui Culson, au îngenuncheat și după ce și-au sfârșit rugăciunea, toți, împreună cu Carol, și-au înălțat inimile spre Domnul prin cântecul: „Isus, Mântuitorul sufletului meu”.

Nu puteam pricepe cum băiatul a putut să cante după niște dureri așa de mari.

Rugăciunea lui Carol pe patul de moarte

Cinci zile după operație, tânărul a trimis să mă cheme. De la el am auzit atunci pentru prima dată Evanghelia.

- Domnule doctor, a spus el, mi-a sosit ceasul morții; nu cred să mai apuc răsăritul soarelui. Dar, mulțumită Domnului, sunt pre gătit pentru moarte. Înainte de a muri doresc să-ți mulțumesc din tot sufletul pentru bună tatea ta. Domnule doctor, dumneata ești evreu și nu crezi în Isus, dar n-ai vrea să stai și să vezi cum am toată încrederea în Mântuitorul meu până în cea din urmă clipă?

Am încercat, dar n-am putut, n-aveam tăria să văd murind un creștin fericit în iubirea lui pentru acel Isus pe care eram obișnuit să-L urăsc. De aceea am părăsit odaia. Un infirmier a venit peste douăzeci de minute și m-a găsit cu fata ascunsă în mâini.

- Domnule doctor, mi-a spus, Carol dorește să vă vorbească!

- Chiar acum vin de la el, am răspuns, și nu pot să mă duc iar!

- Domnule doctor, el spune că trebuie să vă vorbească încă odată înainte de moarte.

Eram hotărât să nu mă las sub înrăurirea vorbelor sale, dacă vor fi în legătură cu Isus al lui. Intrând la el, am văzut îndată că i s-a apropiat sfârșitul.

- Domnule doctor, a spus el, te iubesc pentru că ești evreu. Prietenul meu cel mai bun pe lumea aceasta era tot evreu.

- Cine era acesta? l-am întrebat.

- Isus Hristos, la care as vrea să te aduc înainte de moartea mea, a răspuns el. Îmi făgăduiești, domnule doctor, că n-ai să uiți ceea ce îți voi spune acum?

După ce i-am făgăduit, el urmă: „Acum cinci zile, pe când îmi tăiai mâinile și picioarele, m-am rugat Domnului Isus ca să te facă să te hotărăști pentru El”.

Aceste cuvinte m-au atins până în adâncul inimii. Nu puteam pricepe cum e cu putință ca el să uite totul în jurul lui și să se gândească numai la Mântuitorul său și la sufletul meu nemântuit, pe când eu îi pricinuiam durerile cele mai mari. Tot ce i-am putut răspunde a fost: „Da, dragul meu, lasă că va fi bine”. Cu aceste cuvinte l-am părăsit. După douăsprezece minute era la Isus, Domnul lui!

În timpul războiului, sute de soldați au murit în spitalul meu, dar numai pe unul l-am condus până la groapă și anume pe Carol Culson, tânărul toboșar. Am mers călare mai mulți kilometri, numai ca să iau parte la înmormântarea lui. Am pus să-l îmbrace cu o uniformă nouă și să-l așeze într-un sicriu ofițeresc, acoperit cu steagul nou al Statelor Unite. Luni întregi m-au urmărit cuvintele acelui tânăr; ele îmi răsunau mereu în urechi. Totuși, în tovărășia ofițerilor am uitat, încet-încet, cuvântarea pe care mi-o ținuse tânărul Carol în ceasul morții lui. Niciodată însă n-am putut uita răbdarea minunată cu care a suferit durerile grozave și încrederea copilărească în acel Isus, al Cărui Nume nu era atunci pentru mine decât un cuvânt gol și o rușine.

Bărbierul creștin

Deși Dumnezeu imi vorbise deslușit prin gura toboșarului, totuși am luptat zece ani împotriva lui Isus, cu toata ura unui fariseu. Dar Dumnezeu, în îndurarea Lui, a făcut să dau din nou peste un creștin adevărat, care a fost a doua unealtă pentru schimbarea vieții mele. De data aceasta a fost un bărbier creștin.

După sfârșitul războiului american, am fost însărcinat cu inspecția mai multor spitale militare. Întorcându-mă într-o zi dintr-una din aceste inspecții, m-am oprit pentru câteva ceasuri în New York. După masă am coborât la frizerie care nu lipsește din hotelurile mai însemnate ale Statelor Unite. Intrând în frizerie am rămas mirat. Pe pereți erau vreo șaisprezece cartoane frumos înrămate, pe care erau scrise versete din Biblie, iar în fata mea erau scrise cuvintele: „Rog a nu se înjura aici!” Abia mi-a uns bărbierul fața cu săpun, când a și început să-mi vorbească despre Isus. Vorbea cu atâta încredințare, încât fără să vreau îl ascultam cu multă luare aminte și mi s-a părut deodată că lângă mine stătea tânărul toboșar Carol Culson, care murise acum zece ani. Vorba și purtarea bărbierului mi-au plăcut foarte mult și de aceea i-am spus să mă și tundă. Pe când îmi tăia părul, nu înceta să-mi vorbească despre Isus. Mi-a spus că și el a fost mai înainte foarte departe de El. Cuvintele lui mă

mișcau din ce în ce mai tare și, ca să pot sta mai mult de vorbă cu el, l-am rugat să-mi spele și capul.

În sfârșit, m-am pregătit de plecare, i-am plătit și, mulțumindu-i, i-am spus că plec cu cel dintâi tren. Totuși bărbierul nu prea era mulțumit. Era o zi geroasă de februarie. Mersul fiind greu, din pricina drumului înghețat, bunul bărbier a spus că e gata să mă ducă până la gară, deși drumul nu ține decât două minute. Când am ajuns la ușă, el m-a luat de braț și m-a dus în tăcere până la gară. Înainte de a ne despărți mi-a spus: „Domnule, dumneata îmi ești străin și te vei fi mirat, fără îndoială, că îți vorbesc cu atâta stăruință despre acest lucru care mie îmi este atât de scump. De când te-am văzut am cunoscut că ești evreu. După această lămurire a început iarăși să-mi vorbească despre Domnul și Mântuitorul lui, care, spunea el, îi este cel mai bun Prieten de pe lumea aceasta și din cea viitoare. Mi-a mai spus că se simte dator să-i ajute și pe alții să-L cunoască, ori de câte ori Dumnezeu îi dă prilejul. Lacrimile îi uda fața. Eu nu puteam înțelege de ce acest om, care mă vedea atunci pentru întâia dată în viața lui, să fie așa de îngrijorat de soarta mea, încât să verse lacrimi pentru mine.

Când mi-am luat rămas bun de la el, mi-a strâns mâna și cu ochii încă plini de lacrimi mi-a spus: „Dacă ai vrea să-mi spui numele dumitale, ți-aș făgădui că mă voi ruga neîncetat trei luni la Dumnezeu pentru dumneata.

Cum as dori ca Isus să te urmărească, să nu te lase în pace până ce nu vei găsi liniște în El! Fie voia Lui ca să-L cunoști cum îl cunosc eu, ca pe Mântuitorul și Mesia pe care dumneata îl aștepti încă. I-am dat cartea mea de vizită, mulțumindu-i pentru bunătatea și interesul pe care mi le-a arătat și am adăugat cam batjocoritor: „Nu mă prea tem că mă voi creștina vreodată". Mi-a dat și el adresa, spunându-mi: „Vrei sămi scrii câteva rânduri, când Dumnezeu îmi va fi ascultat rugăciunea și te va întoarce la El?" Negreșit, i-am spus eu zâmbind cu neîncredere. Strângându-i mâna am plecat. Nici nu-mi trecea prin minte să fie cu puțință ca, după patruzeci și opt de ore, Dumnezeu, în îndurarea Lui, să-mi deschidă ochii. Dar cuvintele bărbierului m-au mișcat adânc.

După patruzeci și opt de ore

Vagoanele trenurilor din America sunt mult mai încăpătoare decât cele europene și au numai o singură despărțitură în care pot încăpea până la 60-70 de persoane. În vagonul meu

fiind puțini călători, erau multe locuri goale. Dar nu cred să fi rămas vreunul în care să nu fi stat câteva minute, până când am observat că neliniștea mea a atras luarea-aminte a călătorilor. În sfârșit, m-am așezat într-un colț și, închizând ochii, mi-am pus în gând să adorm. Dar mi-am făcut socoteala rău, pentru că mă găseam între două focuri. Mi se părea că într-o parte stătea bărbierul din New York, iar în cealaltă tânărul toboșar amândoi parcă îmi vorbeau despre Isus, al Căru Nume îl uram încă. Îmi era astfel cu neputință să adorm.

Când am ajuns la Washington, am cumpărat o revistă și cel dintâi lucru pe care mi-au căzut ochii a fost vestea tinerii unei cuvântări creștine într-un local bine cunoscut în oraș. Deodată am auzit un glas lăuntric spunându-mi: „Du-te!” Nu fusesem niciodată la o adunare creștină și altădată as fi înlăturat cu mânie un asemenea gând. În tinerețe doream să mă fac rabin și am jurat că niciodată să nu intru într-un locaș în care se vorbește despre „șarlatanul Isus” și nici să citesc vreo carte în care este vorba despre El. Până acum m-am ținut de jurământ, însă de data aceasta eram altfel pregătit sufletește. Mă simțeam atras într-acolo.

În înștiințarea aceea se spunea că va cânta corul societății creștine de muzică. Această lămurire m-a scos din încurcătură. Am căutat să mă înduplec să mă duc la adunare numai ca să ascult corul, pentru că sunt iubitor de muzică. Când am ajuns acolo, adunarea *era* plină. Se vede că uniforma mea cu epoleți de aur l-a făcut pe îngrijitor să-mi dea un loc foarte bun lângă vorbitor, care era unul dintre propovăduitorii Evangheliei cunoscuți în America și Anglia.

După încetarea corului a început cuvântarea. Pe când vorbea predicatorul, mi se părea că el mă cunoaște de aproape. Mi s-a părut chiar că se uită numai la mine și mă amenință cu degetul. Urmăream cu luare-aminte cuvântarea și mi se părea că și ceilalți doi predicatori ai mei bărbierul și toboșarul întăreau cuvintele lui. Ceea ce auzeam mă mișca atât de mult, încât ochii mi s-au umplut de lacrimi și mi-am simțit obrazii umezi. M-am cutremurat. Unde eram? Ce făceam? Eu, un evreu credincios, la picioarele unui vorbitor creștin, ascultând cu lacrimi în ochi o cuvântare despre Isus Hristos! M-am întors și mi se părea că întreaga adunare, alcătuită din .2000 de persoane din toate treptele societății, se uită la mine. Ah, în acea clipă aș fi dorit să fiu departe de acea clădire simțeam că am dat de o „tovărășie rea”! M-am uitat sfios în jurul meu, pentru că eram bine cunoscut în oraș și știam că nu departe de această adunare se afla sinagoga la care mă duceam regulat. Nici lacrimile nu îndrăzneam să mi le usuc. N-as fi vrut să mă vadă cineva plângând. Dar, mulțumită Domnului, El lucra mai departe în inima mea și eu nu puteam să mă țin să nu plâng.

După sfârșitul cuvântării s-a spus că mai urma o adunare la care erau invitați toți ascultătorii. M-am ridicat să plec, bucuros că am scăpat. Ajuns la ușă, m-am simțit atins de cineva și, întorcându-mă, am văzut o doamnă bătrână care mi-a spus:

- Iartă-mă, domnule, văd că ești ofițer în armata noastră, dacă nu mă înșel. Dumnezeu lucrează în inima dumitale. Te rog să nu pleci încă. Fără îndoială că ai venit aici să cauți pe Mântuitorul și nu L-ai găsit încă. Întoarce-te. Aș vrea să vorbesc cu dumneata mai de aproape și să mă rog lui Dumnezeu pentru dumneata.

- Doamnă, i-am răspuns eu, sunt evreu!

- Nu-i nimic, mi-a spus ea. Isus a murit pentru toți oamenii, pentru evrei și pentru păgâni.

M-am întors astfel cu dânsa ca să ne rugăm.

- Doamnă, i-am spus, eu acest lucru nu-l fac și nu-l voi face niciodată. Jonog așa se numea, după cum am aflat mai târziu se uita blând la mine și mi-a spus:

- Domnule, Isus al meu e așa de iubitor și de puternic, încât sunt încredințată că El te poate face să te hotărăști pentru El chiar dacă stai în picioare. Eu vreau să îngenunchez și să mă rog Lui pentru dumneata. A făcut așa cum a spus și a început să se roage fierbinte, cu o încredere copilărească. Stăteam lângă dânsa împietrit. Mi-era rușine de mine însumi că puteam rămâne în picioare, pe când doamna cea bătrână stătea în genunchi și se ruga din tot sufletul pentru mine. Toată viața mea de până atunci mi-a trecut pe dinaintea ochilor, îmi venea să intru în pământ.

Când s-a ridicat, mi-a întins mâna cu dragoste curată de mamă și mi-a spus:

Vrei să te rogi astă-seară înainte de culcare lui Isus?

Doamnă! i-am răspuns scurt, mă voi ruga Dumnezeului meu, Dumnezeului lui Avraam, Isaac și Iacov, dar nu lui Isus!

Dumnezeu să te binecuvânteze, a răspuns bătrâna. Dumnezeuul dumitale, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov este Isus al meu și Mesia al dumitale.

Am plecat de lângă dânsa spunându-i „noapte bună” și mulțumindu-i pentru bună tatea ei. M-am îndreptat spre casă. Pe drum îmi simțeam capul greu de tot ce mi se întâmplase în ceasurile din urmă. De ce? mă întrebam eu, se îngrijeau de mine acești creștini cărora le sunt doar așa de străin? De ce se îngrijesc ei de oricine, fie el evreu sau neevreu? De ce s-a gândit la mine tânărul toboșar din Gettysburg, pe patul lui de moarte, pe când suferea durerile cele mai mari și ce-i păsa de soarta mea bărbierului din New York? De ce

vorbitorul se îndreptase astă-seară cu atâta interes spre mine, de parcă m-ar fi avut numai pe mine înaintea te? De ce doamna cea bătrână venise după mine să mă cheme înapoi? Trebuie să fie o iubire pe care eu nu o cunosc, iubirea pe care o au ei pentru Isus, care mie mi-e străin și pe care-L disprețuiesc încă. Cu cât mă gândeam mai mult la aceste lucruri, cu atât mă simțeam mai nenorocit și totodată m-a cuprins un dor să cunosc și eu pe acel Isus. Fără voie mi-am grăbit pasul, pentru că eram hotărât să nu mă culc în această seară până nu voi avea o siguranță dacă învățătura lui Isus e un adevăr dumnezeiesc sau nu!

Ajuns acasă, soția mea, o evreică evlavioasă, m-a întrebat dacă-mi lipsește ceva și de unde vin, pentru că observase cât sunt de tulburat. „Te rog, draga mea, nu mă întreba acum, pentru că am de făcut o lucrare foarte însemnată și trebuie să fiu singur”, i-am răspuns, și cu aceste cuvinte am plecat în camera mea de lucru. Am închis ușa și am început să mă rog, întorcându-mă cu fața spre răsărit, cum făceam totdeauna. Dar cu cât mă rugam mai mult, cu atât mă simțeam mai nenorocit. De ce? Nu eram în stare să-mi dau seama. Mai multe profeții din Vechiul Testament, care mă interesaseră întotdeauna, m-au adus acum în mare încurcătură și nu găseam mulțumire în inima mea.

Era o noapte geroasă și camera încă nu era încălzită: totuși niciodată în viața mea nu a fost scaldat în sudoare ca în noaptea aceea rece. Nu știam ce să fac. Cu plăcere aș fi îngenuncheat și m-aș fi rugat lui Isus, dar îmi era frică să nu mă fac vânzător, îndoindu-mi genunchii înaintea unui șarlatan.

În clipa aceea mi s-a oprit privirea la curelele mele de rugăciune din perete. De la vârsta de treisprezece ani n-a trecut nici o zi în care să nu le fi pus. Îmi erau scumpe și dragi; le-am dat jos și m-am uitat la ele. Pe când le priveam, mi-a trecut prin gând un verset din prima carte a lui Moise: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo; și de El vor asculta popoarele” (Geneza 49.10). Alte două profeții pe care le-am citit adesea și asupra cărora am cugetat mult mi s-au ivit în minte în clipa aceea tot cu atâta putere: „Și tu, Betleeme, Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel și a Căruia obârșie se suie în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei” (Mica 5.2). Neputând prinde înțelesul acestor lucruri din Biblie, am strigat: „O, Doamne, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov! Tu știi că sunt curat la suflet în privința aceasta! Dacă Isus este Fiul lui Dumnezeu, atunci descopere-mi-L în această seară și îl voi primi ca pe Mesia al meu”. Abia rostisem aceste cuvinte și fără să știu ce fac, mi-am aruncat curelele într-un colț și am îngenuncheat ca să mă rog întâia dată în viața mea lui Isus. Nu voi uita niciodată această

rugăciune. Strigam: „O, Isuse Hristoase, dacă Tu ești Fiul lui Dumnezeu, dacă Tu ești Mântuitorul lumii, dacă Tu ești Mesia pe care îl așteptăm încă noi, evreii, dacă Tu poți aduce la credință pe păcătoși, cum spun creștinii, atunci întoarce-mă și pe mine, căci și eu sunt un păcătos și îți făgăduiesc că îți voi sluji toată viața mea". Dar rugăciunea mea se vede că nu se putea ridica mai sus de tavan și nu era de mirare, de vreme ce voiam să intru într-un fel de tocmeală cu Dumnezeu, spunând mereu „dacă". Totuși am stat cam o jumătate de oră îngenunchat în rugăciune, în timp ce picături mari de sudoare îmi curgeau de pe față. Mi-am lipit obrazul fierbinte de peretele rece, ca să mă răcoresc; gemeam, mă rugam, dar nu primeam liniște. M-am ridicat apoi și am început să umblu prin cameră. Ispita îmi șoptea: Ai mers prea departe, ce ai tu a face cu Isus? De ce ai îngenunchat? Și iar m-am simțit atras, prin puterea obișnuinței, de curelele de rugăciune, care aveau asupra mea o înraurire aproape fermecătoare. Totuși Duhul Domnului mă atrăgea spre rugăciune și așa mi-am petrecut noaptea, ba rugându-ma, ba umblând prin cameră.

Pe la două după miezul nopții s-a făcut lumină în suflet. Puteam, în sfârșit, prin mila lui Dumnezeu, să cred, să recunosc și să simt în sufletul meu că Isus Hristos este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu și Mesia cel profețit. Atunci mi-am îndoit încă odată genunchii, de data aceasta pentru a mulțumi lui Dumnezeu, căci inima îmi era plină de pace, de bucurie, și mă simțeam mai fericit decât oricând în viața mea. Eram mântuit și știam că Dumnezeu nu a mi-a iertat păcatele prin Isus Hristos și m-a adus la Sine. Am înțeles atunci că nu tăierea împrejur are preț înaintea lui Dumnezeu, ci a fi o faptură nouă.

Tu și casa ta

Plin de bucurie, m-am ridicat și am alergat în camera soției mele ca să-i vestesc fericirea găsită. Ea dormea, dar lăsase lumina aprinsă. Am început s-o îmbrățișez și am trezito din somn strigând: „Draga mea soție, am găsit pe Mântuitorul". Ea părea supărată și m-a întrebat: „Pe cine ai găsit?" „Pe Isus Hristos, Mântuitorul meu", i-am răspuns plin de bucurie. Ca răspuns la cuvintele mele, soția mea s-a sculat, s-a îmbrăcat și a părăsit casa în mai puțin de cinci minute, deși ceasul era două și noaptea foarte rece. S-a dus la părinții ei, care locuiau aproape de noi. Nu m-am dus după ea, ci am rugat pe Dumnezeu să-i deschidă și ei ochii, cum mi i-a deschis mie, apoi m-am culcat.

A doua zi de dimineață, socrii au trimis după cei doi copii ai mei și i-au luat la ei. Nu le mai îngăduiau să mă numească tată și nici soția mea nu mai trebuia să mă socotească drept soțul ei, dacă voia să nu fie blestemată și dată afară din sinagogă.

Cinci zile după hotărârea mea, am primit o poruncă de la mai-marele meu să fac o călătorie în apus. Mi-am dat toată osteneala să-mi pot lua rămas bun de la soție și copii, dar în zadar. Cu inima întristată am plecat într-o călătorie de 1300 de mile engleze, fără să-mi fi văzut soția și copiii pe care îi iubeam așa de mult. Trecuseră 54 de zile de când plecasem de acasă și soția nu citise nici una din scrisorile mele, măcar că îi scriam zilnic. Rugam pe Dumnezeu s-o înduplece să deschidă măcar o scrisoare, pentru că în toate îi vorbeam despre Isus și nădăjduiam că ele îi vor da de gândit asupra celor întâmplare și spuse împotriva mea.

Dumnezeu mă asculta, deși pe o cale ciudată. Lui nu-I lipsesc nici mijloacele, nici căile. Neascultarea fiicei mele care, deși era dezmiardarea mea, totuși mă părăsise, a făcut ca soția mea să se hotărască pentru Isus.

Fiica mea a visat în noaptea a 63-a după plecarea mea că mă vede murind. Lucrul acesta a neliniștit-o, deoarece mă iubea foarte mult. Și-a pus de gând să aștepte a doua zi de dimi neață pe poștaș, să ia scrisoarea mea și s-o citească. Asa a și făcut. Dimineața a luat scrisoarea soarea de la poștaș, s-a dus cu ea în camera ei și a încuiat ușa, ca s-o poată citi în liniște.

Continutul a miscat-o foarte mult. Să tacă? Tristă și cu ochii plânși, a ieșit din cameră și mama ei a întrebat-o: „Ce ai?”

– Mamă, nu te-am ascultat, nu te vei supăra dacă îți voi spune totul?

– Ce este, copila mea? a întrebat mama. Fata i-a arătat scrisoarea și i-a povestit visul, adăugând: Am deschis scrisoarea de astăzi a tatei și am citit-o. Nu pot să mai cred și nici nu mai cred că tata e un om rău, poate oricine să spună ce ar vrea. Iat-o, mamă, citeș te-o te rog și dumneata.

Mama i-a luat iute scrisoarea din mână și a pus-o în sertar. După masă a citit-o în ascuns de cinci ori. Cu cât o citea mai mult, cu atât se simțea mai nenorocită. Acum era rândul ei să plângă. Când s-a întors, toți au întrebat-o: „Mamă, ce ai? Ai plâns?”

Copila mea, a spus fiicei sale, îmi este foarte rău, trebuie să mă culc.

Bunica a venit și i-a făcut un pahar de ceai, dar acesta nu putea fi acum de folos. A trimis apoi după doctorul D., care a venit îndată și a scris niște doctorii, dar nici acestea n-au avut folosul dorit.

Viata mea

Soția mea ar fi dorit să rămână singură, pentru că știa că nu-i putea folosi niciun ajutor omenesc. Și-a pus de gând ca, îndată ce va fi singură, să îngenuncheze înaintea lui Dumnezeu, cum făcusem eu. Abia pe la ora 11, după ce a plecat soacra mea, ea a rugat pe Dumnezeu să-i lumineze sufletul. Și iată că Dumnezeu, în îndurarea Lui, i-a dat ce-I ceruse! Ea putea să se bucure de Isus Hristos ca de Dumnezeul și Mântuitorul ei.

A doua zi zbura spre mine următoarea telegramă:

„Dragul meu soț, vino numaidecât acasă! Credeam că tu greșești, iar eu am dreptate. Este însă dimpotrivă. Hristos al tău este acum Mesia și Mântuitorul meu. Astănoapte mi-a mântuit sufletul, pe când îngenuncheam pentru întâia dată în viața mea”.

Ce strigăt de bucurie am scos la primirea acestei telegrame! Mi se părea că lumea din jur nici nu mai există și fără să-mi isprăvesc lucrul m-am întors cu cel dintâi tren. Trimiseseam o telegramă spunând când sosesc și în fața casei mele am găsit pe soția mea așteptându-mă plină de fericire. Când m-am dat jos din trăsură, ea mi-a venit înainte, mi-a căzut în brațe și m-a sărutat. Din casa învecinată au ieșit sărmanii mei socrii și ne-au blestemat. Zece zile după ce Domnul a deschis inima soției mele, a găsit și fiica mea pace în Isus. Ea este astăzi soția unui slujitor al Evangheliei și tovarășa lui de lucru în via Domnului.

Singurul meu fiu (să dea Dumnezeu să pot spune și de el ceva îmbucurător) a primit făgăduința de la bunicii săi că va moșteni toată averea lor, dacă nu ne va mai spune „tată și mamă” și până acum ne este încă vrăjmaș.

Soția mea a mai trăit după hotărârea ei un an și nouă luni, apoi Domnul a luat-o la El. Pe patul de moarte ar fi dorit să-și mai vadă odată fiul, dar el n-a venit, cu toate că trimiseseam în mai multe rânduri după el. Un vestitor al Evangheliei din oraș împreună cu soția lui s-au dus la el să-l cheme la mama lui care era pe moarte, dar el i-a îndepărtat cu vorbe aspre și răutăcioase.

Intr-o joi seara, soția mea m-a rugat să poftesc pe mai mulți frați și surori în Domnul Hristos, pentru că își simțea sfârșitul aproape. Au venit vreo 38. După dorința ei am cântat: „O, Mântuitorule”. Și pe când cântam, ea a spus cu glas stins, dar deslușit: „Da, El este tot ce am și ce-mi trebuie. Vino, Isuse mult lăudat, și ia-mă!” Cu aceste cuvinte a adormit liniștită în Domnul. Ceea ce crezuse în viață, pentru ea era acum fapt împlinit, era la Isus. Ce frumos e să fii mereu la El!

Fiul meu nu a venit la înmormântare și nici nu ne-a mai spus „mamă” și „tată”. De trei ori m-am dus din America în Germania, unde a locuit el ulterior, ca să-i pot vorbi și să-l împac.

Viata mea

îndată după întoarcerea mea la Dumnezeu am scris bătrânei mele mame, care trăia tot în Germania, cum am găsit pe Mesia. Cum puteam oare să-i ascund această veste bună! Simțeam ca și psalmistul, care spune: „Veniți de ascultați, toți cei ce vă temeți de Dumnezeu, și voi istorisi ce a făcut El sufletului meu" (Psalmul 66.16). Nădăjduiam că mama va crede pe cel mai mare dintre cei paisprezece copii ai săi. Dar cum mă înșelam! Multă vreme mama nu mi-a răspuns nimic. În sfârșit, poștașul mi-a adus într-o zi scrisoarea mult așteptată. Am alergat la soția mea care trăia pe atunci și am strigat: „Draga mea, iat-o în sfârșit!" Dar ce durere când am citit cele câteva rânduri care cuprindeau blestemul mamei mele. Nu mă așteptam la așa ceva. Despărțirea de soție și copii m-au umplut de durere, dar nu m-au doborât într-atâta ca blestemele mamei mele. Dumnezeu mi-a dat însă ca mângâiere cuvintele: „Căci tatăl meu și mama mea mă părăsesc, dar Domnul mă primește" (Psalmul 27.10). Scumpa mea mamă a murit puțin după aceea. Mi s-a spus că cel din urmă cuvânt al ei înainte de a muri a fost numele meu: Max.

Aceste rânduri le scriu în octombrie 1887. Cu bucurie și mulțumire pot spune că fiul meu a primit și el pe Isus chiar înainte de întâlnirea mea cu el în iulie a.c. Domnul și Mântuitorul a început să lucreze în sufletul lui și să-i neliniștească inima. După un timp de paisprezece ani mi-a spus „tată" și a plâns cu amar. Am călătorit împreună prin Germania câteva zile și am vorbit asupra multor lucruri. Ii părea rău mai ales că n-a văzut pe mama sa înainte de moarte și si-a arătat dorința s-o vadă în cer. Apoi s-a întors în America, unde luni, 15 august, a văzut iarăși pe sora sa, după o despărțire de paisprezece ani. Vinerea următoare s-au dus împreună la mormântul mamei lor. Chiar în seara aceea mi-a scris fata mea că inima lui s-a frânt de durere în fața mormântului. „Tată dragă! Domnul să fie lăudat! Fratele meu recunoaște că e un păcătos pierdut. Soțul meu și cu mine, împreună cu câțiva creștini de aici ne rugăm mult pentru mântuirea lui".

Vineri, 26 august, fiul meu s-a dus iarăși la mormântul mamei sale de astă dată a mers singur. Acolo i-a dăruit Dumnezeu, în nemăsurata Sa bunătate, pacea, fericirea și iertarea păcatelor, prin credința în Isus Hristos. Îndată a alergat acasă ca să spună vestea îmbucurătoare surorii sale și mi-a scris și mie chiar în seara aceea. Fără să știe, mi-a scris și fiică-mea și amândouă scrisorile au plecat odată spre mine.

Rugăciunea mea către Dumnezeu este să-mi îngăduie să aud pe fiul meu, care s-a împotrivit atâta timp Domnului, vestind Evanghelia lui Isus Hristos, Mântuitorul său, căci după cum îmi scria, are de gând să intre în slujba Domnului și să răspândească Evanghelia.

După ce am putut face o mărturie adevărată despre minunata îndurare a lui Dumnezeu față de mine și casa mea, cred că va fi interesant pentru cititorii mei să afle că mi-a fost dat să mă întâlnesc cu mama lui Carol Culson, toboșarul cel credincios, după un an și jumătate de la hotărârea mea. Luam parte ca necunoscut la o adunare de rugăciune din orașul Brooklin. Acolo, o creștină mai în vârstă povestea că suferă și că a venit pentru cea din urmă dată în acel loc, dar se bucură de moarte pentru a îl regăsi pe Carol al ei la Isus. Fiul ei, spunea ea n-a luptat numai pentru țară, luptător al lui Isus Hristos. El a fost rănit la lupta din Gettysburg și a căzut în mâinile unui doctor evreu care i-a tăiat mâinile și picioarele Cinci zile după operație a murit. Un camarad al lui mi-a trimis Biblia sa. În scrisoare mi se spunea că în ceasul morții lui a chemat pe doctor și i-a spus: „Domnule doctor, înainte de moarte vreau să-ți spun că pe când îmi tăiați mâinile și picioarele, cu cinci zile înainte, m-am rugat Domnului Isus ca să te facă să te hotărăști pentru El”.

Îndată ce am auzit aceste cuvinte n-am i putut să rămân locului, m-am ridicat, mîndreptat spre bătrână și i-am întins mâna, spunându-i: „Dumnezeu să te binecuvânteze, iubită soră! Domnul a ascultat rugăciunea fiului dumitale. Eu sunt acel doctor evreu pentru care s-a rugat Carol al dumitale. Mântuitorul lui este acum și al meu”.